

OTTHONUNK AZ EGYHÁZ

A péceli katolikus egyházközség hírlevele
Pécel, 2020. augusztus 29. XIV. Évfolyam 25. szám

A kézbe történő áldozásról

A Püspöki Kar kötelezővé tette a vírushelyzetre való tekintettel a kézbe áldozást, vagyis amikor a Szentostyát a pap az áldozó hívő kinyújtott tenyerébe helyezi, nem a nyelvére. A tapasztalat azt mutatja, hogy sajnálatos módon sokan vannak, akik nem ismerik a kézbe áldozás helyes és ajánlott módját. Az áldoztató papok egészen furcsa kéztartásokkal találkoznak, de áldoztatás közben nincs mód és lehetőség a méltóságteljes áldozás megtanítására.

A kézbe áldozás legrészletesebb és legszebb leírását a jeruzsálemi Szent Cirill műstagógikus katekézisében (IV. század) találjuk meg. Érdemes idézni, mert alkalmas arra, hogy mindnyájunkat megtanítsa a méltó és megfelelő tiszteletet megadó szentáldozásra: „Amikor

odajárulsz, ne kinyitott tenyérrel és szétfeszített ujjakkal jöjj, hanem egyik tenyered legyen a másik tenyered trónja, így fogadd az eljövendő Királyt, és tenyered hajlatába fogadd Krisztus testét, rámondva az áment. Elővigyázattal szenteld meg a szent test hozzáérintésével szemeidet, ügyelj rá, nehogy valamennyi is elmorzsolódjon belőle. Mert ha valamennyit is elmorzszálsz belőle, az olyan, mintha saját tested egy tagja menne veszendőbe. Mondd meg nekem: ha valaki aranyport adna neked, nem tartanád-e igen óvatosan, nehogy valami is elveszen belőle, és megkárosodj? Hát akkor nem fogsz-e még sokkal jobban vigyázni, hogy még egy szemernyi se essen el belőle, ami aranynál és drágaköveknél is

értékesebb?”

Ebből a leírásból is láthatjuk, hogy az első évszázadokban a keresztények milyen nagy tisztelettel járultak szentáldozáshoz. Egy ötödik századi szerző, Mopszvesztiai Theodorosz (+428) prédikációjában a következő leírást olvashatjuk: „Amikor valaki közülünk közeledik, összeszedett tekintettel és kinyújtott kézzel közeledjen. Az a tény, hogy az áldozó mindkét keze ki van nyitva, azt jelenti, hogy ő megértette annak az ajándéknak a nagyságát, amit fogadni kíván. Kinyitja a bal tenyerét, hogy fogadja az ajándékot, de aláhelyezi a jobb kezét, hogy így is kifejezésre jusson a mély tisztelete. A celebráns azután, amikor áldoztat, így szól: Krisztus teste. Te így fogsz válaszolni: ámen! És amikor kezeidbe fogadtad, imádd a Testet, vagyis ismerd fel annak a nagyságát, aki most a kezedben van.”

Nem mindegy tehát, hogy milyen lélekkel és milyen kéztartással fogadjuk az Urat! A hívő ember a kézbe áldozáskor az egyház által kapja az Oltáriszentséget. Ezért nem magának kell vennie a kehelyből vagy a pap kezéből, hanem nyújtania kell a kezét, hogy a Szentostyát a kiosztó pap kezéből kapja a saját kezébe. Az áldozók úgy nyújtsák ki két kezüket, hogy **kezükből trónust** alakítsanak ki, amelynek majd a szentségi Jézust kell fogadnia. A legfőbb szabály: **a bal kéz legyen a jobb kéz fölött**, hogy azután könnyen tudják megfogni a Szentostyát, majd pedig **rögtön magukhoz venni**. Romano Guardini Örökmécs című könyvében elemzi a liturgia legfontosabb szimbólumait. Leírásában rádöbbsen bennünket arra, hogy nemcsak az arc, hanem a kéz is a lélek eszköze és tükre. Talán a kézbe áldozásra is vonatkozik a következő figyelmeztetése: „Ne csináljunk a kéztartásból üres, mesterkél

játékot, hanem legyen az olyan nyelv, amellyel a test tiszta igazságában elmondja Istennek azt, ami a lelket eltölti."

Amire tehát ügyelni kell kézbe áldozásnál:

- az áldozó gesztusának, magatartásának ki kell fejeznie az Eucharishtiában reálisan jelenlévő Krisztus iránti tiszteletet és imádást
- a „Krisztus teste” szavakra az áldozónak válaszul „Ámen”-t kell mondania hite megvallásaként
- a hívőnek a szentséget az oltár felé fordulva azonnal magához kell vennie, nem viheti a helyére
- a hívő nem veheti ki az Eucharishtiát a cibóriumból (azt az *Egyh-tól kapja*), hanem kinyújtott kezébe kell kapnia azt az áldoztatótól
- ügyelni kell a kéz tisztaságára
- fontos az imádás érzülete és az éberség, nehogy az Oltáriszentség darabkái elkallódjanak

László atya

Terebélyesedő Olajfa

A plébániánkhöz tartozó fiatal családok régi vágya valósult meg, amikor kb. 10 évvel ezelőtt megalakítottuk az Olajfa közösséget. Azóta rendszeresen találkozunk, megosztjuk egymással örömeinket, gondjainkat, gyermekeink együtt cseperednek, barátkoznak. Különösen nagybőjt és advent idején igyekszünk a lelki megújulásra nagyobb hangsúlyt fektetni. Nyaranként pedig egy-egy hosszabb együttlétet is betervezünk, amikor a közösségen belül a családok is együtt vannak, ez a különféle szabadidős programok által lehetőséget kínál lelkiileg is közelebb kerülni egymáshoz.

Idén ezt Balaton-felvidéken, egy Nagyvázsöny és Balatoncsicsó között fekvő erdei iskola táborában valósítottuk meg gyönyörű természeti környezetben, az erdő közepén. A nagyjából 50 főt számláló kis csapatunk vállalkozó tagjai indulás előtt próbálták összeállítani, hogyan épüljön fel a hétvége programja, de örömmel tapasztaltuk, hogy a gyermekeink növekedése, önállósodása spontán szerveződést is eredményezett. Pl a nagyobbak éjszakai bátorságpróbát szerveztek a kisebbeknek.

Megnyugtató, hogy mindannyian ismerjük egymást, a korosztályok összetartanak, megtalálják a nekik megfelelő társaságot, mi is megbízunk egymásban.

Az éjszakai túrázás mellett kirándulás, tábortűz, kézműveskedés, bográcsozás, kvízzjáték és borkóstolás is szerepelt a programban.

Gyerekeinknek egy vetített meditáció segített elmélyülni a természetvédelem témakörében, ami a vezérfonala lett az együtt töltött hétnek. A Tapolcáról hozzánk érkező atya is e témában beszélgetett velünk, s a vasárnapi szentmisét is ő mutatta be.

Az utolsó estén – betyár témakörben - vicces előadások formájában tekintettünk vissza élményeinkre, mely mindnyájunkat aktivizált és megnevettetett.

Hazaindulás előtt még végigjártuk a közelben lévő Schönstatt közösség központjában lévő családok útját, ami a keresztúthoz hasonlóan 14 állomásból áll a család életének stációival, a 15. pedig egy kápolna. Az állomások között megcsodálhattuk a kis gazdaság gyönyörű veteményesét és állatait.

A tartalmasan töltött napok után az összetartás és egymás iránti bizalom jóleső érzésével, megújulva tértünk haza.

Olajfa közösség

Veni Sancte

Veni Sancte Spiritus! – Jöjj, Szentlélek... a pünkösti szekvencia kezdősorával hívjuk a Szentlelket minden tanév elején, hogy segítségünkre legyen az előttünk álló időszakban és az

Úr áldása legyen a munkánkon. Különösen fontos, hogy ebben az időszakban ne hagyjuk figyelmen kívül a Szentlélek jelenlétét és bízunk segítségében, hiszen mint az a híradásokból már kitűnik, rendkívüli tanévnek nézünk elébe. Akár a gyermek, akár a szülő vagy a pedagógus szemszögéből nézzük, egy tanévkezdés mindig izgalommal jár, de új lehetőségeket is rejt magában. Talán most egész másként fogjuk értékelni a közösséget, a gyerekek az osztálytársakkal való együtt tanulást, a szülők az oktatói-nevelői hivatás nehézségeit, a pedagógusok a személyesség lehetőségét. Emlékszem, amikor március közepén kiderült, hogy már nem megyünk iskolába, az egyik hatodikos tanítványom e-mailben megkérdezte, mit gondolok, következő héten már mehetünk? Nehéz szívvel próbáltunk lavírozni a bizonytalanságban, és igyekeztünk összetartani a reánk bízottakat - annak ellenére, hogy több héten keresztül csak egy ikon jelezte jelenlétüket a képernyőn. Bizony, elszoktunk egymás fizikai jelenlététől, habitusától, újra meg kell tanulnunk az iskolai életben nélkülözhetetlen alkalmazkodást és rugalmasságot. A jól bejáratott iskolai létet ismét meg kell majd szoknia kicsiknek és nagyoknak, és reméljük, hogy lesz is időnk nemcsak a tananyag elsajátítására, hanem a találkozás örömeinek megélésére is. Kérjük tehát a Szentlelket, hogy bárhogyan is alakuljanak a körülményeink, az Ő jelenlétének biztos tudata adjon nekünk békét és biztonságot az új tanévben is!

Dévai Zsuzsanna

Szent Mónika oltalma alatt

Szüleim számára a Mónika névválasztás tudatos volt, bár családjunkban korábban nem szerepelt ez a név. Inkább a Máriának és Ilonának volt hagyománya. Második névként ezért mindkét nagymamám után a Mária nevet kaptam.

A számukra tetszetős hangzás mellett mindenképp sokat jelentett, hogy egy kora középkori szentéletű asszony volt. A korosztályomban igen divatos névként tartották számon, gyermekkorom során minden iskolámban több Mónika osztálytársam is volt. Problémám nem volt soha a nevemmel, talán az egy kicsit zavart, hogy igen elterjedt és gyakori név.

Tudatosan mélyebb kapcsolatot a névadó szentemmel, Szent Mónikával középiskolás koromban kezdtem el keresni és kiépíteni. Akkor még csak azt láttam benne, hogy egyik legnagyobb középkori egyháztanítónk, Szent Ágoston édesanyja, aki pogány és csapongó fiánál buzgó imádságos hitével, példamutató életével és jámborságával, türelmével elérte, hogy élete végére megtérjen, Istenhez forduljon, és a későbbi korokban egyik legnagyobb szent egyházatyánkként tarthatjuk számon.

Az évtizedek családi életének nehézségei során értettem meg, hogy mi mindent meríthetek tőle, mint az édesanyák és férjes asszonyok védőszentjétől, aki az egész életével igazolta, hogy a töretlen imádságnak és hitnek mekkora ereje lehet mindazok irányába, akik a legfontosabbak számunkra, és akik felé a legnagyobb felelősséggel tartozunk. (férjünk, gyermekeink) Igyekszem példaként feltekinteni rá, amikor gyermekeim jövőjével, életével kapcsolatban elfog a félelem és bizonytalanság. Ő megmutatta életével, hogy a szerető Gondviselésbe vetett hitünk és bizalmunk még legreménytelenebb életszakaszokban is csodákra képes.

Perlaki Mónika

KIADJA A MAGYAROK NAGYASSZONYA RÓMAI KATOLIKUS EGYHÁZKÖZSÉG,
PÉCEL.

Szerkeszti a plébános engedélyével: Csokonay Anna, Kurczina Terézia SJC, Varga Ili.
Az újságba szánt írásokat a következő e-mail címre várjuk: plebania.hirlevel@gmail.com
Az írások tartalmáért a szerző nevével vállalja a felelősséget!